Aº. 1835. No. 7.

ARNHEMSCHE COURANT.

Donderdag den 15 Januarij.

FRANKFORT, den 11den Januarij.

Berigten uit Rome, van den 1sten dezer, melden, dat aldaar uit alle deelen van den kerkelijken staat afgevaardigden aankomen, welke de regering opgeroepen heeft, om eene wet over de gelijkmatige verdeeling der verponding te beoordeelen. Dit is de eerste maal, dat de pauselijke regering aldus afgevaardigden bijeenroept, om de meening des lands over eene in te voeren wet te vernemen. Men moet zulks wel als eene onderwerping aan den geest des tijds beschouwen.

— Nadere berigten uit Konstantinopel, van den 17den December, bevestigen hetgeen dezer dagen van de tegenwoordige vredelievende gezindheden van den onder-koning van Egypte is gemeld. Bij zijne terugkomst uit het binnenland heeft *Mehemed-Ali* een langdurig gesprek met den Engelschen consul-generaal gehad, en vervolgens aan alle agenten der overige groote mogendheden verklaard, dat hij hunne vertoogen had in aanmerking genomen en zich genoopt vond, hun gehoor te verleenen, daar ook de Porte van hare zijde zich bereid had getoond, om zich minzaam met hem te verstaan; dat hij voortaan de schatting naauwgezet aan de Porte zou betalen, de plaatsen, hem bij het traktaat van Koniah niet toegewezen, ontruimen, en zijnen zoon van de armee terugroepen, welk laatste wel zoude beschouwd worden als een doorslaand bewijs van zijne gezindheid, om alles in der minne te regelen. Aan de Porte is hiervan berigt gegeven, en deze heeft, bij eene nota, aan de groote mogendheden haren dank voor derzelver bemoeijingen in dezen betuigd.

LONDEN, den 9den Januarij.

De verkiezing van nieuwe vertegenwoordigers in het parlement voor de citij is eergisteren afgeloopen, en heeft zich, overeenkomstig de vroegere verwachting, met eene groote meerderheid van stemmen voor de vier whig- of hervormings-kandidaten *Wood*, *Pattison*, *Crawford*, en *Grote* beslist. Ook van andere voorname plaatsen uit Engeland blijven, volgens den *Times*, de berigten, aangaande de parlementaire verkiezingen, bij voortduring, voor de vrienden en aanhangers van het tegenwoordige ministerie ongunstig luiden. Gemeld blad, hetwelk dien toestand van zaken, met alle weldenkenden, voor het welzijn van dit rijk betreurt, gelooft echter, dat, ofschoon de gezamenlijke verkiezingen ten slotte dan al met eene vrij sterke meerderheid tegen de ministers mogen uitvallen, het algemeen karakter der zoogenaamde whig-leden niet van dien aard is, dat er onmiddellijk in het parlement door derzelver invloed het doorgaan van buitensporige maatregelen zoude te vreezen zijn; evenmin, als dat wezenlijke heilzame maatregelen, door de tegenwoordige ministers voorgesteld, door bewuste vertegenwoordigers zouden tegengewerkt en verworpen worden. Eenige anti-ministeriele en op nieuw verkozene leden hebben zich ten minste, luidens den *Times*, reeds op die wijze openlijk uitgelaten, en door zulk eene verstandige handelwijs is het, naar meergemeld blad, ook alleen, dat eene crisis kan voorgekomen worden, welker gevolgen onberekenbaar zijn zouden, namelijk, het door enkele kwalijkgezinden beraamde plan, om Zr. Ms. nieuwelings aangekomen gouvernement te doen vallen.

Onze eerste minister heeft gisteren aan deszelfs officieel bureau, in Downing-street, eene conferentie van twee uren met den aartsbisschop van Canterbury en den bisschop van Londen gehouden. Op dien zelfden dag en ook daags te voren heeft de minister *Peel*, aan zijn particulier verblijf in Privy-gardens, een gedeelte zijner ambtgenooten en de meeste vreemde gezanten aan ons hof op een groot diner onthaald. Onder voornoemde gezanten heeft zich ook de ridder *Dedel*, de Nederlandsche gevolmagtigde, bevonden.

PARYS, den 10den Januarij.

Brieven uit Parijs melden omtrent het geschil tusschen Frankrijk en Noord-Amerika het volgende: «De wet over de 25 millioen, ter volvoering van het met de Vereenigde-Staten van Noord-Amerika gesloten verdrag was, reeds in het begin der sessie gereed om op nieuw aan de kamers te worden voorgedragen; doch men heeft ze laten liggen, ten einde geen staatkundig geschil te meer op het tapijt te brengen bij de discussien in de eerste dagen der jongste bijeenkomst van de wetgevende kamers en bij gelegenheid van het April-proces. Toen de boodschap van den president *Jackson* te Havre aankwam, wilde men de voordragt van de bedoelde wet bespoedigen; maar toen de inhoud daarvan bekend werd, was de uitwerking daarvan zoodanig, dat de ministers nog meer met de zaak verlegen raakten. Men zegt nu zelfs, dat zij willen wachten tot dat de kamer der afgevaardigden deselve het eerst opvatte, en door een of ander lid daaromtrent een voorstel worde gedaan. Sommigen willen zelfs, dat de oppositie de zaak zal opvatten, en niet eene nadere aanneming van de verworpene wet zal voorstellen, maar het overleggen van stukken, ten einde tot eene bepaling en vereffening van de schuld te kunnen overgaan, wanneer zij gelegenheid meent te zullen vinden om de ministers op nieuw geweldig te dwarsboomen. Van eenen anderen kant verzekert men, dat er een agent van de Vereenigde-Staten te gelijk met de boodschap is overgekomen, ten einde over de zaak te onderhandelen. Zeker is het, dat het ministeriele ochtendblad zich vrij scherp over de boodschappen van den president heeft uitgelaten.

— Lyon had dezer dagen op nieuw het tooneel van geweldige opschuddingen kunnen worden, indien een commissaris van politie niet bedaard onder eenen storm van vrouwen-woede gebleven was. Reeds sedert langen tijd was, door de bemoeijing van den biechtvader, in het ziekenhuis, aldaar tweespalt ontstaan tusschen het bestuur en verscheiden ondergeschikte beambten, d. z. dienende broeders en barmhartige zusters. Door de wegzending van den biechtvader en van den huisvader dacht men het kwaad te keer te gaan, maar goot slechts olie in het vuur. Eene jonge, zeer devote zuster van twintig jaren verzette zich tegen de provisoren, en achtte van hen geene bevelen te mogen aannemen. Men beduidde haar derhalve, dat zij het huis zou moeten verlaten, doch zij verzette zich ook tegen dezen maatregel, zoodat men besluiten moest om er haar met geweld uit te zetten. Een commissaris van politie werd belast om dit te bewerkstelligen. Door een piket van vijftig man infanterie bijgestaan, begeeft hij zich naar het ziekenhuis. Terstond ontstaat er een vreeselijk rumoer onder de zusters. De wederspannige, welke hij roepen laat, om ze zonder opzien weg te voeren, verschijnt niet, en toen hij tot eene huiszoeking wil overgaan, treedt hem eene drievoudige linie van zusters te gemoet, die hem vreeselijk beschimpen en bedreigen. Vruchteloos toont hij zijne driekleurige sjerp; zij moet voor het zwarte en witte gewaad wijken: te vergeefs ijlt hem de nieuwe huisvader te gemoet; de negelteekens in zijn gezigt en de blonde builen zijn de getuigen van zijn marteldom. Het rumoer en geschreeuw worden zoo sterk, dat de in de verte zich bevindende officier van het piket het leven van zijne beschermelingen in gevaar acht, en ter hulpe snelt. Ofschoon de ambtenaar van politie hem verzoekt terug te gaan, en hij ook gewillig uit het Amazonen-gevecht scheidt, wordt nogtans onder de zusters de angst zoo groot, dat zij barrikaden in het huis oprigten, ja dat drie van haar in de kerk vlugten, en aldaar een paar minuten lang de alarmklok luiden. Eenige soldaten verdrijven haar wel spoedig; maar eene menigte menschen, die denken dat er brand in huis is, snellen toe en willen op de ruime binnenplaatsen dringen. De bedachtzame Zwitser sluit gelukkiger wijze de poort en geeft aan de menigte te kennen, dat het slechts een valsch alarm was. Nog bieden de nonnen standvastigen weerstand, eenige van dezelve loopen in de ziekenkamer en brengen aldaar door het geroep: Op! op! gij zieken, men pleegt gewelddenarij tegen uwe zusters!» verslagenheid onder de koortsige vrouwen. — Genoeg de politie-beambte moet terug wijken, zonder zijnen last, om de jonge zuster in hechtenis te nemen, te kunnen volbrengen.

BRUSSEL, den 13den Januarij.

De heer *Gendebien* heeft gisteren, in de kamer der vertegenwoordigers, de ministers rekenschap gevraagd omtrent de geruststellende verzekeringen, welke de Koning op nieuwjaarsdag gegeven heeft aan de deputatie, welke hem is komen gelukwenschen. Voor nieuwjaar was het gouvernement ongerust over het voornemen onzer vijanden, voorzag de mogelijkheid van eenen oorlog en vroeg eene heffing van tien ten honderd boven de gewone belastingen. Indien nu het ministerie de hoopvolle gezegden van den Koning kon bevestigen, achtte de heer *Gendebien*, dat deze buitengewone heffing dadelijk moest ophouden. De minister van buitenlandsche zaken, *de Muelenaere*, antwoordde, dat het gouvernement nader de meest geruststellende verzekeringen ten aanzien van Engelands gezindheid omtrent Belgie ontvangen had; dat ook de bezorgdheid over de vijandige gezindheid van Holland in zekere mate [illegible] weken was; dat Holland tot den 1sten Januarij er niet aan gedacht had om ons aan te vallen of er wel van afgezien had; dat echter daarom de heffing der buitengewone belasting van 10 ten honderd nog niet behoorde op te houden. De heer *de Brouckere* merkte aan, dat men [illegible] nement niet kon beletten om van eene aangenomene wet [illegible]

ken; dat het nogtans te wenschen was, dat van de aldus inkomende gelden het beste gebruik gemaakt wierd; dat men ze b. v. zou kunnen gebruiken om de schade, bij de revolutie aangerigt, te vergoeden. Dat vond de heer *Gendebien* ook goed. De heer *Ernst*, minister van justitie, verklaarde nog nader, dat de heffing moest voortduren en de kamer nader zou kunnen bepalen welk gebruik van de gelden behoorde gemaakt te worden. De heer *Evain*, minister van oorlog, las een stuk, hetwelk strekken moest om de berigten, welke hij vroeger omtrent de krijgstoerustingen van Holland gegeven had, te bevestigen. Hij merkte voorts aan, dat de Hollandsche armee nog altijd op de grenzen stond, en verklaarde, dat hij het geld, zonder nadere toestemming van de kamer, niet zou aanraken. De minister *de Muelenaere* hield zich overtuigd, dat Holland daarom had ingebonden, omdat het gezien had, dat wij zoo gereedelijk tot de heffing der buitengewone belasting waren overgegaan, om des noods krijg te voeren; en hij zeide ten slotte nog, dat Holland sedert den 20 December met zijne wapening had opgehouden.

s' GRAVENHAGE, den 12den Januarij.

Volgens loopende geruchten, zal het verblijf van den baron *van Zuylen* te Londen slechts van korten duur zijn. Luidens de Engelsche dagbladen bepaalt zich zijne zending tot het geven van eenige staatkundige openingen aan het nieuwe Engelsche ministerie. Z. Exc. is vergezeld geworden van den heer *Leclercq*, adjunct-commies van het departement van buitenlandsche zaken.

— De heer *Davezac*, zaakgelastigde van de vereenigde staten van Noord-Amerika, die een geruimen tijd met verlof afwezig geweest is, is dezer dagen alhier teruggekeerd. Ook is in deze residentie aangekomen de heer *Mollerus*, Nederlandsch gezant aan het Oostenrijksche hof.

— Men verneemt, dat daar er voorbeelden bestaan, dat de houders van gunstige beschikkingen ter bekoming van akten tot uitoefening van de jagt, na het bedrag der recognitie en de zegelgelden gestort te hebben bij den ontvanger der registratie, verzuimen de akten zelve aan te vragen, en er vermoedelijk ook wel op zoodanige beschikkingen gejaagd wordt zonder de storting te bewerkstelligen, er, van de zijde der administratie, is te kennen gegeven, dat in een en ander voorzien is, met aan de houders van zoodanige beschikkingen door de opzieners aanvraag-biljetten ter teekening te doen aanbieden en tot storting aan te manen, zoo dezelve niet mogt geschied zijn.

— Bij resolutie van Z. Exc. den Minister van Financien, van 11 November 1834, N°. 169, heeft Z. Exc., ten gevolge van het voorstel, om op de dubbelen van de accijns-biljetten wegens de granen, ter maling voor beestenvoeder aangegeven, de hoeveelheden droog zand door de beambten te doen omschrijven, bepaald, dat de ambtenaren van de active dienst zullen worden gelast, om de gebezigde hoeveelheden droog zand op de bedoelde dubbelen der accijns-biljetten te omschrijven, en daarbij op te volgen de verhouding, bij de wet voorgeschreven; en dat de ontvangers geene teruggave van accijns zullen mogen verleenen, dan op vertoon van het dubbel van een accijns-biljet, waarop de hoeveelheid, tot vermenging van het meel gebezigd, droog zand als voren staat omschreven.

— Naar men verneemt, zal er, voor 1835, hoogstens, als handgeld, aan rekruten, bij hun eerste engagement, worden toegestaan: als grenadiers en jagers *f* 12; infanterie, hospitaal-soldaten en werklieden *f* 20; mineurs en sappeurs *f* 20; artillerie nationale militie en vrijwillige artilleristen *f* 20; veld-artillerie *f* 20; rijdende artillerie *f* 25; kurassiers *f* 40; en als premie bij de lanciers *f* 20. Iederen rekruut, die zich boven de zes jaren engageert, zal voor elk jaar daarboven *f* 2 worden toegestaan.

— Naar men uit Rotterdam verneemt, zal, op Maandag aanstaande, den 19den dezer, Mejufvrouw *Stoopendaal* aldaar eene plegtigheid vieren, die ook ten voorleden jare door andere leden van den koninklijken Nederduitschen schouwburg is gehouden, en waarbij het publiek telken keere van hare deelneming heeft doen blijken; het is namelijk die van hare vijf en twintig jarige verschijning op het Hollandsche tooneel. Te dezer gelegenheid zal Mejf. *Stoopendaal* optreden in het geschiedkundige tooneelspel *Maria*, koningin van Zweden, als *Catharina*, hertogin van Finland; welk stuk zal gevolgd worden door het blijspel *de Lekkerbek zonder geld*, waarin de gewezen met roem bekende tooneelspeler *Hanswijk*, thans te Rotterdam gevestigd, als liefhebber de hoofdrol zal vervullen. Reeds zijn de meeste plaatsen van den Rotterdamschen schouwburg voor deze voorstelling besproken, en schijnt het, dat ook het publiek dier stad de talenten van Mejufvrouw *Stoopendaal*, naar waarde weet te schatten.

— Naar men verneemt, heeft de hooge regering dezer dagen toegestaan de verzending van handels-brieven en nieuws papieren uit en naar Belgie, en over dat land uit en naar Frankrijk. Wat aangaat de naar Belgie bestemde brieven, is voorloopig bepaald, dat dezelve tot aan de grenzen aan eene gedwongene frankering onderhevig zullen zijn; ten bedrage van het gewone port van de plaats van afzending tot Breda, vermeerderd met vijf en twintig centen, zoo voor grenspost, als tot goedmaking der buitengewone kosten, op deze correspondentie vallende; een en ander per enkelen brief, en de zwaardere in evenredigheid, naar den maatstaf der gewone binnenlandsche tabel van progressie. De uit Belgie komende brieven moeten met hetzelfde port, zonder verder verschot, worden bezwaard; voor de verzending van paketten met effecten, het gewigt van eenen dubbelen brief, of twee en dertig wigtjes, te boven gaande, zal eene moderatie worden toegestaan, in dier voege, dat daarvoor niet meer dan eene derde zal worden betaald van het hiervoren opgegeven port voor de gewone correspondentie; welk derde niet minder dan het port van twee brieven zal mogen bedragen. Deze pakketten zullen, zonder hooger port, moeten worden gefrankeerd. De postdirecteuren zullen de bevoegdheid hebben zich te doen overtuigen, dat in de bedoelde pakken werkelijk effecten, en geene afzonderlijke brieven, zijn gesloten.

Nopens de brieven, bestemd naar Frankrijk, welke men langs den bedoelden weg mogt willen verzenden, is, naar men verder verneemt, bepaald, dat dezelve zullen moeten zijn ingesloten onder het adres van eenen correspondent te Antwerpen, of elders in Belgie, en, in dat geval, aan dezelfde gedwongene frankering, als de brieven voor Belgie zelf, onderworpen zijn.

Betrekkelijk de nieuws-papieren is bepaald, dat dezelve over het grenspunt van Groot-Zundert zullen kunnen worden ontboden, tegen betaling van tien centen, per nommer of blad, voor transportkosten over het Noord-Nederlandsche grondgebied, en van eene gelijke vracht van tien centen, voor elk nommer of blad van het nieuws-papier, voor den afstand over Belgisch grondgebied, buiten en behalve den abonnementsprijs en de zegels, te Antwerpen betaald. Omgekeerd, zal, van de naar Belgie bestemde Nederlandsche nieuwspapieren, dezelfde vracht van wege de belanghebbenden moeten worden goedgedaan.

AMSTERDAM, den 13den Januarij.

Beurs van den 12den Januarij.

Holland. $2\frac{1}{2}$ pCt. Er is in dit effekt zeer veel handel gedreven. Voor binnenlandsche rekening werden beduidende posten daarvan aangekocht, hetwelk den prijs in het begin tot $54\frac{7}{8}$ deed stijgen; doordien echter groote partijen ter markt kwamen, die met winst konden gerealiseerd worden, viel de prijs derzelve tot $54\frac{11}{16}$ terug, en konde zich niet weder daarboven verheffen; 5 pCt. $100\frac{3}{8}$, $\frac{5}{16}$, $\frac{1}{4}$ à $\frac{5}{16}$ gebleven; kansbiljetten $24\frac{15}{16}$, $\frac{7}{8}$, $\frac{13}{16}$, $\frac{3}{4}$, $\frac{11}{16}$ gesloten, door verscheidene verkoopen, welke daarin voor binnenlandsche rekening uitgevoerd werden. In sijndicaat was de affaire niet levendig; oude bleven $93\frac{3}{4}$ en nieuwe $76\frac{3}{4}$ pCt; aandeelen handel maatschappij $102\frac{7}{8}$ à 103, bij geringen handel.

Spanje. 5 pCt. perpetuelen $45\frac{1}{2}$, $\frac{7}{16}$ bij geringe omzetting; 3 pCt. $27\frac{3}{8}$, $\frac{1}{2}$, $\frac{5}{8}$ gesloten, ook bij weinig handel; in uitgestelde was de handel vrij levendig er werd veel daarvan voor Belgische rekening weder verkocht, zoodat de openings-prijs van $16\frac{1}{4}$ zich slechts kortstondig staande hield en allengskens tot $15\frac{1}{2}$ terug viel; obligatien cortes 43, $42\frac{15}{16}$, $\frac{7}{8}$ gebleven bij eenigen handel.

Rusland. Zoowel oude als nieuwe Russen, als ook die van 1831 en 1833 hebben zich op den prijs van jl. Zaturdag gesouteneerd.

Oostenrijk. 5 pCt. metallieken $99\frac{3}{4}$ in kleine partijtjes gedaan; dito $2\frac{1}{2}$ pCt gezocht en à $53\frac{3}{4}$ ook $\frac{7}{8}$ betaald; nieuwe Weener aandeelen vervolgden hunne rijzende beweging en werden heden met 701 ook met 702 *f* betaald.

Brazilianen zeer gezocht: 80, $80\frac{1}{4}$, $\frac{1}{8}$, 80, $79\frac{3}{4}$ à 80 gebleven; Columbia 2de leening $21\frac{1}{2}$ à $\frac{5}{8}$; coupons derzelven kleine $4\frac{15}{16}$ à 5 *f*.

Beurs van den 13den Januarij.

De handel in publieke fondsen was van geen bijzonder belang.

Holland. $2\frac{1}{2}$ pCt. $54\frac{3}{4}$, $\frac{11}{16}$, $\frac{5}{8}$, $\frac{11}{16}$ met eenige verkoopers voor binnenlandsche rekening; 5 pCt. $100\frac{1}{4}$, $\frac{3}{16}$ bij geringe affaire; kansbiljetten $24\frac{11}{16}$ à $\frac{3}{4}$ bij weinig omzet; oude sijndikaat $93\frac{5}{8}$ à $\frac{3}{4}$; nieuwe $76\frac{1}{2}$ à $\frac{5}{8}$ met geringen handel.

Spanje. 5 pCt. perpetuelen $45\frac{3}{8}$, $\frac{9}{16}$, $\frac{1}{2}$ gebleven bij eenige afdoeningen; 3 pCt. $27\frac{5}{8}$, $\frac{3}{4}$, $\frac{7}{8}$ gebleven met eenige koopers voor Duitsche rekening; uitgestelde meerder gezocht dan gisteren, $15\frac{7}{8}$, 16, $16\frac{1}{8}$, 16 à $15\frac{7}{8}$ gesloten.

Oostenrijk. Naar 5 pCt. metallieken was vraag; de prijs derzelve bleef $99\frac{1}{4}$ à $\frac{3}{8}$; bijzonder gewild echter waren nieuwe Weener aandeelen, welke van *f* 703 tot 707 opklommen en is tamelijk veel handel daarin gedreven.

Russische effekten, uitgezonderd roebels, welke iets williger bleven, bijna als gisteren.

Arnhem, den 12. Januarij 1835.

Wij hebben gezien, hoe in *Europa* de voor het heil van vorsten en volkeren zoo gevaarlijke grondbeginselen van staatkundige handelwijze, waarvan wij het eene *revolutionnair*, en het andere *anti-revolutionnair* noemden, nog altijd aanwezig, door hunnen gedurigen strijd met elkander de zekerheid der troonen en de rust en den vrede der natien bedreigen. Wanneer wij naar de middelen omzien, geschikt, om ons tegen den schadelijken invloed dier grondbeginselen te beschermen, dan is wel misschien niets gemakkelijker, dan die middelen aan te wijzen, doch evenzeer niets moeijelijker, dan ze met vrucht aan te wenden. Dit laatste echter kan den waren vriend des vaderlands nimmer terughouden, de opmerkzaamheid op het eerste te vestigen: nooit mag men verzuimen, voor het goede werkzaam te zijn, wanneer dit werkzaam zijn ook maar slechts daarin bestaan kan, op de mogelijkheid van deszelfs verkrijging de aandacht te vestigen. Wanneer men zich vrijwaren wil tegen den verderfelijken invloed van het *anti-revolutionnair* grondbeginsel, dan moet men zorg dragen, dat er gehechtheid besta aan de tegenwoordige instellingen van den staat; dat men hoe langer hoe meer de overtuiging bij zich ontware, dat er veel goeds van vroegere dagen tot ons gekomen is en dit goede als zoodanig dient gehandhaafd te worden; men moet vooral zorgen, dat de geest, om alles te willen veranderen, vernieuwen en verbeteren, door de zedelijke en godsdienstige beschaving, die de natie erlangt, worde gebreideld en van zelve krachteloos gemaakt. Doch wilt Gij U beschermen tegen het gevaarlijke indringen van het *revolutionnaire* grondbeginsel, dan zorgt slechts, dat uwe instellingen zoodanig in overeenstemming zijn met den geest der tijden, dat zij geene verbetering behoeven; zorgt slechts, dat de regten van allen, die in den staat leven, in verband staan met de billijke vordering, die elke vrije burger deswege aan den staat doen kan: en hebt gij daarvoor gezorgd, dan moge vrij de geest der omwenteling van uit vreemde landen tot u willen doordringen, hij zal bij u eenen akker vinden, niet voorbereid om het zaad, door hem gestrooid, ook maar te doen ontkiemen.

Wij laten gaarne aan anderen hunne denkbeelden; wij hebben er niets tegen dat zij thans, hetzij in het algemeen in *Europa*, hetzij meer bijzonder in ons Vaderland, voor den invloed van het *anti-revolutionnair* grondbeginsel bevreesd zijn; wij voor ons, wij deelen niet in die vreeze; wij gelooven op den tegenwoordigen oogenblik het *revolutionnair* grondbeginsel veel meer te duchten te hebben; de redenen voor die vrees zullen wij misschien naderhand gelegenheid hebben te ontwikkelen. Zij zijn thans hier voor ons voldoende, om te onderzoeken, in hoeverre tegen dezen in ons oog gevaarlijken invloed ons vaderland bescherming behoeft.

Ware *Oud-Nederland*, als een vreemde staat, ons geheel onverschillig, toch ware het onzer aandacht waardig, dit punt met opzet te onderzoeken. Waar wij een land aantreffen, door den zamenloop van vele gunstige omstandigheden zoo zeer geschikt, om noch door den algemeenen geest van verzaking van orde en wet te worden weggesleept; als waartegen de beradigdheid en het goed verstand der ingezetenen het verdedigt; noch verstoken te blijven van de groote voordeelen, die de algemeen toegenomene beschaving zoo rijkelijk aan de hand geeft; als wier verkrijging nog bevorderd wordt door de verlichte en eerlijke denkwijze zijner regeerders: dan worden wij uit eigen aandrang genoopt, in de lotgevallen van dat land belang te stellen; er ligt ons aan gelegen, dat het bij het genot dier zegeningen bewaard, dat zijne rust en bloei ongestoord blijven. Hoe veel te grooter moet dus die belangstelling zijn, wanneer met deszelfs bloei en rust onze eigen welvaart in het naauwste verband staat. In dien zin is ons geen onderzoek dierbaarder dan dat naar de middelen, om dien bloei en die rust op vaste gronden te doen steunen; en geene vraag is ons, bij het onderwerp, dat ons thans onledig houdt, natuurlijker dan deze: bestaan er in ons vaderland instellingen, worden er in ons vaderland regten toegekend, die niet in overeenstemming zijn met den geest des tijds? Wij zullen de vraag, ten opzigte der instellingen, later met opzet behandelen: die, omtrent de toegekende regten, beantwoorden wij dadelijk met wrijmoedigheid bevestigende.

Er bestaat in *Nederland* een *jagtregt*. Het jagtvermaak behoort wel onder de onschuldigste en geoorloofdste der vermaken; het draagt bij tot het genoegen van een groot en aanzienelijk gedeelte der natie, het biedt zelfs eene geschikte gelegenheid aan tot oefening van bekwaamheden, die tot de verdediging van den vaderlandschen bodem geschikter maken. Waarom zoude het dus niet met de bescherming der regering vereerd mogen worden? Maar het mag niet worden uitgeoefend ten nadeele der regten van anderen. Het jagtregt, zoo als het van voor eeuwen tot ons gekomen is, was een onmiddelbaar uitvloeisel van het leenregt. De vorst nam bezit van het land en deelde er onderscheidene eigendommen van uit aan zijne onmiddelbare vasalen; deze weder aan anderen: het jagtregt behoorde tot de uitsluitende voorregten van den vorst, doch ook daarvan schonk hij aan zijne vasalen het gebruik over zekere landstreken: dit alles was wettig. Doch met het ophouden van het leenregt houden ook alle uitvloeidsels van hetzelve terstond op, en zoodra de geheele natie naar geheel andere grondbeginselen van regt bestuurd wordt, kunnen geene regten meer gelden, die met die grondbeginselen in tweestrijd staan. De leenman was verpligt te dulden, dat zijn leenheer op zijnen bodem het jagtregt uitoefende: want onder beding van de uitoefening van dat regt, was aan hem die grond toegestaan. Maar welke is de oorsprong van het tegenwoordig in de Nederlanden bestaande jagtregt? Het zijn de besluiten der hooge regering van 26 Maart en 21 September 1814 en 8 Februarij 1815: want hoezeer die besluiten van herstel van bestaande regten spreken, zoo is toch enkel de omstandigheid, dat zij noodig waren, het sprekendst bewijs, dat die regten geenszins bestonden: want indien zij bestonden, zoo waren de regtbanken toereikende, om het bezit aan de eigenaren toe te kennen. Wij eerbiedigen de besluiten der regering, en gelooven, dat het de pligt van elken onderdaan is, ze gehoorzaam te eerbiedigen. Maar gerust vragen wij, of de landman, die ondanks de ter zijner gunste gemaakte bepalingen bij het besluit van 8 Febr. 1815, zich toch wel in de onmogelijkheid bevindt, om zijnen grond en het daarop in het zweet zijns aanschijns geteelde behoorlijk tegen het wild te verdedigen; gerust vragen wij of de eigenaar van aanzienlijke grondstukken, die gaarne daarop het zoo natuurlijke regt van te jagen wilde uitoefenen, doch het niet doen mag, omdat zijne goederen in eens anders jagtdistrict gelegen zijn, wiens regten erkend waren bij het besluit van 21 Sept. 1814, doch weder zijn verzaakt geworden bij dat van 8 Febr. 1815; gerust vragen wij, of die landman en die eigenaar niet verstoken zijn van die regten, die de geest des tijds en de tegenwoordige toestand der beschaving en verlichting aan vrije burgers toekent?

Er bestaat in *Nederland* een *tiendregt*. Ook dit regt wordt door velen aangezien als een uitvloeisel van het leenregt: doch hoe dit zij, het is door den invloed der tijden geheel anders gewijzigd geworden, dan het jagtregt. De vorst, die het regt bezat, door het geheele land het jagtregt uitsluitend voor zich te behouden, niet als bijzonder eigendom, maar als regt, aan het bezit der kroon verknocht, schonk het gebruik van dit regt aan bijzondere personen, wanneer ook met het voorregt om dat gebruik op hunne erfgenamen te doen overgaan: maar zoodra door de verandering der tijden het uitsluitend regt van den vorst als vorst, om het jagtregt uit te oefenen, had opgehouden, konden ook zij, die het van hem of van zijne voorouders verkregen hadden, het niet meer uitoefenen, omdat het jagtregt nooit konde een regt van eigendom worden, maar altijd een regt van gebruik blijven moest: nadat dus de vorsten hadden opgehouden bij uitsluiting een jagtregt uit te oefenen, als souvereinen, moest het jagtregt van bijzondere personen, dat vroeger wettig gebruik was, misbruik worden. Niet aldus is het met het tiendregt gelegen. Wanneer dit regt ook vroeger misschien denzelfden oorsprong had, namelijk eene opbrengst aan den vorst, bij wijze van schatting, door hem wederom aan anderen weggeschonken, zoo zijn niet alle tienden aldus ontstaan; er zijn er velen, die uit allodiaalgoederen voortkwamen, er zijn er die aan overeenkomsten hun aanzijn te danken hebben. Er zijn dus vele tienden, die wezenlijk reeds in den beginne regt van eigendom opleverden, de overigen zijn door de lengte des tijds en bij de onmogelijkheid, om hunnen oorsprong met zekerheid na te gaan, gelijk gesteld met diegenen, die regt van eigendom opleverden; en men kan aldus, zonder onbillijk te zijn, niet ontkennen, dat de eigenaren der tegenwoordige tienden meestal door verjaring in het wettig bezit er van geraakt zijn. Dit laat echter niet na, dat juist het onzekere van den oorsprong der tienden, derzelver verwantschap met de in het algemeen zoo hatelijk gewordene regten, uit de tijden der middeleeuwen afkomstig, de bezwaren, die het heffen der tienden aan den landbouw berokkenen en meer andere redenen derzelver vernietiging, zonder de regten der eigenaren te benadeelen, als hoogst wenschelijk doen voorkomen; en het regt van afkoop, door vorige regeringen erkend, doch bij besluit der tegenwoordige van 21 October 1814 weder ingetrokken, is een op de billijkheid alleszins gegrond regt. Zoo lang dit regt dus niet weder is toegestaan geworden, kan men met grond zeggen, dat zij, wier gronden tiendpligtig zijn, niet in het genot dier voorregten deelen, die ieder regt heeft te vorderen van den geest des tijds en de beschaving en verlichting onzer eeuw.

Er bestaan in *Nederland* regten van *voordragt* van burgerlijke ambtenaren, ja zelfs van leeraren der godsdienst: in hoeverre ook deze regten strijdig zijn met diegenen, die elke vrije burger van eenen onafhankelijken staat in onze dagen met reden tot de zijnen rekenen mag, zullen wij geschikter gelegenheid hebben te onderzoeken, wanneer wij in het algemeen over onze staatkundige instellingen spreken zullen.

Wanneer wij regtvaardig willen oordeelen, dan kan de Nederlandsche natie in het algemeen voorzeker niet klagen, dat zij in de uitoefening harer bijzondere regten dikwerf gekrenkt wordt: doch in het eene gewest meer dan in het andere, in de eene landstreek boven de andere, gevoelt men het harde en drukkende van voorregten, die de regten der overigen aanmerkelijk benadeelen. Wie kan den vaderlandschen wensch wraken, dat deze stand der zaken op eene wettige en daarom alleen betamelijke wijze moge ten goede veranderen? Wie kan het verlangen misduiden, dat, wanneer bij plegtige gelegenheden de vertegenwoordiger des troons in de vergadering der vertegenwoordigers des volks de zoo merkwaardige woorden uitte, dat de vrije Nederlander zich slechts buigt voor het Opperwezen, en in geheel *Nederland* ook niet eene eenige stem moge gevonden worden, die, in het genot der hoogst mogelijke burgerlijke en persoonlijke vrijheid, niet bereid zij, zulks te beamen?

P. P. P.

Hulde aan Neerlands Volksvertegenwoordigers.

Het Nederlandsche volk mag zich te regt op zijne tegenwoordige regering beroemen, gelijk de regering op het volk, dat zoo getrouw, eensgezind, en met eene geduldige volharding derzelver maatregelen ondersteunt, hoe vele opofferingen ook van hetzelve gevorderd worden in den voortdurenden worstelstrijd tegen de listen en geweldenarijen der buitenlandsche staatkunde. Het ontbreekt ook niet aan openbare loftuitingen, waarmede beiden, en het volk en de regering, worden toegejuicht.

Niet zoo luid en algemeen echter geschiedt zulks omtrent de wetgeving of volksvertegenwoordigers, die bij afwisseling in de tweede kamer, volgens de staatsregeling, openbare zitting houden. Zouden zij het minder verdienen? of hunne handelingen van te weinig aanbelang zijn, om daarop acht te slaan? Verre van daar! In eenen constitutionelen regeringsvorm, zoo als de onze, moeten de staten-generaal, als het hoogste en achtbaarste collegie van bestuur, en deszelfs handelingen van het grootste gewigt beschouwd worden. Aan het gezamenlijke volk behooren de eigendommen en regten des lands; en het zijn eigenlijk deze belangen en regten, die de aangelegenheden van den staat uitmaken, die naar vastgestelde grondwetten ten algemeenen beste bestuurd en beschermd moeten worden. Maar het volk, in massa daartoe niet opgeroepen kunnende worden, noch onmiddellijk op het beheer zijner zaken behoorlijk toezigt kunnende houden, worden tot dat einde uit de onderscheiden gewesten afgevaardigden gekozen, wier vergadering het geheele volk vertegenwoordigt, als bij overdragt met zijne souvereiniteit bekleed, uit deszelfs naam spreekt en handelt, en de volmagt bezit, om de voorgestelde wetten en maatregelen der uitvoerende magt goed te keuren of te verwerpen, en bijzonderlijk, om op het beheer van 's lands geldmiddelen een wakend oog te houden.

Uit deze weinige trekken zal genoegzaam de hooge waardigheid der volksvertegenwoordigers, en de achtbaarheid hunner vergadering, waarin zij als zoodanigen bijeenkomen, kunnen blijken. Zij mogen, in de eerste plaats, als het palladium der nationale vrijheid en welvaart genoemd worden. Te meer, daar zij hunne gewone vergaderingen niet met gesloten deuren houden, maar in 't openbaar hunne stemmen, als de volksstem, uitbrengen. Het oppergezag van den staat berust bij dat ligchaam, hetwelk uit den boezem der natie zijne aanstelling ontleent, waarvan de wetgeving uitgaat of bekrachtigd moet worden, en waaraan het permanente gouvernement verantwoording verschuldigd is. Hoogstbelangrijk derhalve zijn voor het volk de dagen, wanneer deze zijne vertegenwoordigers zitting houden, en overwaardig daarop met eene soort van nationalen trots het oog te vestigen. Vooral, wanneer het personeel dier vergadering zoodanig is zamen gesteld, dat het den hoogen rang, waarmede het bekleed is, in eene waardige houding uitdrukt, wanneer mannen van schitterende bekwaamheden en blakende vaderlandsliefde zich daarin vertoonen. En ook van dien kant zal *Oud-Nederland* zich op de uitstekendste voorbeelden mogen beroemen, zoodat bezwaarlijk eenig ander land in den tegenwoordigen tijd zich daarmede vergelijken kan, veel minder hetzelve overtreffen. Hiervan hebben de laatstgehouden zittingen weder nieuwe en overvloedige bewijzen opgeleverd. Een groot aantal redenaars hebben zich laten hooren, wier rondborstige taal, uitgewerkte en bondige adviezen als meesterstukken van welsprekendheid niet alleen beschouwd mogen worden, maar tevens als sprekende daden van vaderlandsche trouwhartigheid en vurige belangstelling in 's lands behoud en welvaart. Wij zullen geene namen noemen, als ter onderscheiding van de verdienstelijksten onder de verdienstelijken, want dan zouden wij allen moeten noemen, die met uitvoerigheid het woord gevoerd hebben, daar allen zich genoegzaam even voordeelig onderscheiden hebben, hetzij bij het einde *voor* of *tegen* stemmende.

Zekerlijk had er verschil van gevoelens dikwijls plaats, soms een zeer groot verschil. Dit is het natuurlijk uitvloeisel van de verschillende oogpunten, waaruit dezelfde zaken, ook door de opregtste waarheidsvrienden, beschouwd kunnen en moeten worden. Zulks is eerder een bewijs van cordaatheid en eene vrije wijze van denken en spreken, dan dat het der vergadering tot oneer of eenig verwijt zou strekken. Hieruit ontstaat alzoo eene soort van oppositie, maar geene

zoodanige oppositie, die, zonder genoegzame kracht van overtuigende redenen voor zich zelve, vooraf reeds besloten heeft tegen den Koning of zijne ministers zich te verzetten, en daarvan eene verdienste te maken; die uit partijgeest of eene hebbelijke zucht tot tegenspreken geboren, het eigenlijke punt van verschil, en het wezenlijk belang der zaak te dikwerf uit het oog verliest, en daarom al hare welsprekendheid, hoe valsch somtijds ook, te koste legt om hare bijzondere gevoelens, of die eener partij door te drijven, en enkel om te dwarsboomen, in plaats van eendragtig het algemeen belang te helpen bevorderen. Eene oppositie van dien hatelijken en verderfelijken aard, is aan Neêrlands tegenwoordige wetgevende vergadering vreemd. Men weet aldaar van geen centrum, van geene regter- noch linker zijde, waarin hare leden verdeeld zouden zijn. Men hoort in haar midden geene bitse verwijten, geene personeele aantijgingen, geene driftige woorden, veel minder razende onstuimigheden, zoo als elders dergelijke vergaderingen ontsieren, en wel verward uit elkander doen loopen zonder tot eenig besluit te kunnen geraken. Neen in eene geregelde orde, in alle bedaardheid worden de discussien aangevangen, voortgezet en ten einde gebragt, zonder dat de presidiale hamerslag tusschen beiden behoeft te komen, om de twistende partijen tot orde te roepen.

Des niet te min laten onze staatkundige afgevaardigden zich niet weêrhouden, van hunne aanmerkingen op de ministeriele voordragten in 't midden te brengen; niet bij hevige uitvallen, maar met klem van redenen, en tevens met eene zoo kiesche bescheidenheid, als edele vrijmoedigheid. Zij schroomen ook niet, na rijpe beraadslagingen, het ontwerp in zijn geheel af te keuren, of de aanneming te weigeren, ten zij het de aangeduide wijzigingen en verandering ondergaan heeft. Daarentegen ontvangen andere voorgestelde wetten der regering eene gave en algemeene toestemming, ten blijke van hunne onpartijdigheid en zwijgende vitlust.

Mag dan *Groot-Brittanje* roem dragen op zijne voortreffelijke redenaars in het parlement: de onzen behoeven voor dezen niet te wijken; ja, wij durven de vergaderzaal van onze tweede kamer vergelijken met Romes achtbaren raad in het luisterrijkste tijdperk dier oudtijds vermaarde wereldstad. Wij zien alhier in onze dagen de CATO's en CICERO's herleven.

EDEL MOGENDE HEEREN! Met volle regt draagt gij dezen eertitel, waarop niet de tabbaard alleen, maar wel voornamelijk eigen verdiensten, een billijke aanspraak verleent. Gaat voort in uwe roemrijke loopbaan, in uwen trouwhartigen ijver voor 's lands regten en belangen. Dan zult gij telken reize tot uwe woonsteden terugkeeren met de streelende bewustheid, dat gij, als mannen van eer, naar pligt en geweten, hebt gehandeld, en in uwe aanzienlijke betrekking bij het vaderland u verdienstelijk gemaakt hebt. Gij zult van uwe lastgevers, die u afgezonden hebben, en van alle braven en weldenkenden onder Neêrlands bevolking de welverdiende hulde ontvangen, ofschoon gij ook veeltijds tot de meerderheid behoordet, zelfs ofschoon het van achteren bij eene verdere ontwikkeling der nog ingewikkelde staatsaangelegenheden mogt blijken, dat uwe wijze van zien het regte gezigtspunt gemist heeft. Want gij streefdet even welmeenend als uwe anders denkende medeleden naar hetzelfde heilrijke doel. De minderheid en meerderheid staan hierin met elkander gelijk, schoon zij in de middelen ter bereiking van hetzelve mogen verschillen.

Eere dien eere toekomt.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 13 Janu. 1 El 0 Palm 5 Duim; gewassen 25 Duim; gevallen 0 D
Den 14 dito 1 El 6 Palm 0 Duim; gewassen 55 Duim; gevallen 0 D

Heden overleed, in den ouderdom van 84 jaren en 7 maanden, Vrouwe *CATHARINA GAILLARD*, laatstelijk Weduwe van den Wel Edelen Heer C. H. DONZEL.

Den Huize WESTERVELD, bij ARNHEM, den 8sten Januarij 1835.

Den 9den Januarij 1835 overleed op het aller onverwachtst, op deszelfs buitenplaats, den *Tollenburg*, bij Eienden, in den ouderdom van 60 jaren, de Wel Edel Geboren Heer en Mr. *REINIER VERSCHOOR*, Lid van den hoogen Dijkstoel van *Neder-Betuwe*, enz.

In de vorige Annonce is een tweetal drukfeilen ingeslopen, die in de bovenstaande zijn verbeterd.

---

§ † § Men is van meening op 5 Februarij bij inzet, en 26 Februarij 1835 bij toeslag, des avonds om zeven ure, in het Logement *het Zwijnshoofd*, bij den Heer *S. D. SANDERSLEBEN*, te *Arnhem*, publiek te verkoopen:

1o. Een hecht, sterk en sedert weinige jaren bijna geheel vernieuwd WINKELHUIS en ERF, staande op de Sint-Jansplaats te *Arnhem*, en tot elk Bedrijf en Winkelnering zeer gunstig gelegen; bestaande van voren uit drie Verdiepingen, en bevattende beneden, behalve een geschikt Voorhuis voor den Winkel, twee KAMERS, KEUKEN, KELDER, en eene ruim en goed watergevende POMP, opene BINNENPLAATS en WERKPLAATS daarachter; boven vier behangen KAMERS, ZOLDERS, PROVISIE-KAMER en verdere GEMAKKEN.

2o. Een GEBOUW of WONING, tegen het voorschreven perceel aanschietende, en uitkomende in de Varkenstraat. De beide perceelen bij den Hoedenmaker *L. HIENSCH* in gebruik, zullen mede in Massa geveild worden, en zijn inmiddels UIT DE HAND TE KOOP.

Meerdere informatien te bevragen bij Mr. *W. H. TAAY*, Notaris te *Arnhem*; — Brieven franco.

---

† § † Op Woensdag den 21sten Januarij 1835, des voormiddags om 10 ure, zal men, ten huize van *E. BRUINS* te *Duiven*, finaal verkoopen:

Eene HOFSTEDE, gelegen aan den zandweg in het Dorp *Westervoort*, bestaande uit HUIS, TUIN en BOUWLAND aan elkanderen, Sectie A. No. 215 —219, groot 2 Bunders, 69 Roeden en 60 ellen, toebehoorende aan *ALBERT HUGEN*, te *Groessen*, bij inzet gebragt op *f* 2700,00.

Nadere inlichtingen kan men bekomen bij den Notaris *PLIESTER* te *Zevenaar*.

In naam des Konings.

VERKOOPING

Bij geregtelijke uitwinning, ter Rolle van de Regtbank van Eersten Aanleg, zitting hebbende te Zutphen: Van

Een HUIS en ERF, staande en gelegen in de Barlhezestraat binnen de Stad *Zutphen*, Arrondissement *Zutphen*, Provincie *Gelderland*, en zulks met de daarachter gelegen HOFGROND en verdere AANHOORIGHEDEN; hebbende het Huis No. 817, doch zijnde alles op den Kadastralen Legger, onder Sectie F, aangeteekend met No. 774, 775 en 776, te zamen gearresteerd ten verzoeke van den Heer *HUBERTUS BOERMANS*, Rentenier, woonachtig te *Zutphen*, gebruikende in deze tot Procureur den Heer *JACOBUS VAN DYK*, postulerende bij de Regtbank voornoemd en wonende te *Zutphen*, ten laste van de Eigenaren *JOHANNES ALBERTUS DE ELDEMYN*, en van deszelfs Huisvrouw *JOHANNA ASSIES*, te zamen wonende aldaar, blijkens Proces-Verbaal, hetwelk is opgemaakt door den Deurwaarder *GERRIT EBBINK VAN DICK*, op den 20sten November 1834, geregistreerd ten Kantore van Registratie te *Zutphen*, daags daarna, overgeschreven ten Kantore van Hypotheken in die Stad, op den eersten December volgende, en ter Griffie van meergemelde Regtbank, op den 9den dierzelfde maand.

Van dit Proces-Verbaal is een afschrift gegeven, zoowel aan den Edel Achtbaren Heer *S. WAYING*, Burgemeester der Stad *Zutphen*, als aan den Hoog Wel Geboren Heer *A. BARON VAN HEECKEREN VAN DE WALERSE*, Griffier van het Vredegeregt des Kantons *Zutphen*.

De eerste lezing der Memorie van Lasten en voorwaarden der veiling zal plaats hebben ter teregtzetting van voorschrevene Regtbank van Eersten Aanleg te *Zutphen*, op den 24sten Februarij 1835, des morgens om 10 ure.

In fidem,
J. VAN DYK,
Procureur.

---

§ § § UIT DE HAND TE KOOP: een onlangs nieuw vertimmerd BUITENGOED, bestaande in 7 KAMERS, STAL en KOETSHUIS, HOF-, BOUW- en WEIDEGROND, enz. zeer geschikt voor Zomer- en Winterverblijf, en aangenaam gelegen aan den Straatweg van *Zutphen* op *Arnhem*, vrij van overstrooming, en op ¾ uur afstand van *Zutphen*. — Nader informatie te bekomen bij den Kastelein *G. J. HUPKENS*, te *Dieren* in *Gelderland*; Brieven franco.

---

§ † § Op een jaarlijksch Traktement van *f* 200, wordt in de Gemeente *Ruurlo*, Provincie *Gelderland*, gevraagd een HEEL- en VROEDMEESTER. — Die hiertoe genegen zijn, vervoegen zich in persoon bij den Burgemeester aldaar, onder overlegging van de noodige bewijzen van bekwaamheid en goed gedrag.

---

§ § § De trekking der 1ste Klasse 164ste Loterij, begint op den 19den dezer; ter verkrijging van LOTEN, vervoege men zich ten Kantore van den gekwalificeerden Kollecteur *G. J. DIBBETS*.

---

§ † § TE HUUR, terstond, een BOVENHUIS of KAMERS, met of zonder Meubels. — Te bevragen bij *KLAASEN*, op de Groote Markt.

LEES HIER!

Door verandering van woonplaats, wordt op zeer aannemelijke voorwaarden ter overneming aangeboden, eene ruim beklante en solide AFFAIRE in MANUFACTUREN, met alle de voorradige GOEDEREN, gesitueerd in eene der volkrijkste steden van *Gelderland*. De termijnen van betaling zullen ten genoege des koopers zoo gemakkelijk mogelijk gemaakt worden, kunnende men bij onderhandeling van de striktste geheimhouding verzekerd zijn. Ter bekoming van nadere inlichtingen worden de hierop reflecterenden uitgenoodigd, zich, met vrachtvrije brieven, onder lett. K. Z. te adresseren aan de heeren *SCHALEKAMP* en *VAN DE GRAMPEL*, Boekhandelaars achter de Nieuwekerk, te *Amsterdam*.

---

† § † De Behanger *J. MERTS*, in de Bakkerstraat te *Arnhem*, maakt bij dezen aan het geëerde publiek bekend, dat hij een geheel Assortiment van de Nieuwste BEHANGSELPAPIEREN uit *Zwitserland* heeft bekomen, hetwelk hij voor de civielste prijzen kan verkoopen. Verzoekt een iedere gunst en recommandatie.

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.